

Kristus Konungen (C) Luk 23:35-43

20 november 2016

Vem bestämmer i vår värld? Vem har makt? Våra massmedia diskuterar frågan sedan det amerikanska presidentvalet. Man pratar om Putin och Ryssland, om det kommande presidentvalet i Frankrike, om maktbalansen i Mellanöstern – det rör sig om politisk, ekonomisk och militärisk makt.

Det är i denna värld, i denna vår tid att vi kristna talar om en annan som har makten: barmhärtighetens Gud, Jesus Kristus, världsalltets och historiens konung.

Visserligen hörde vi i läsningen ur Kolossarbrevet att Guds Son är den himmelske konungen i gudomlig makt; evangeliet däremot beskriver den korsfäste människan i total vanmakt. Ändå är båda den samme: Guds Son av evighet, Jesus Kristus.

Det är en egendomlig kung som presenteras i evangeliet: i stället för en tron – ett kors; i stället för en krona av guld – en krona av vassa törnen; i stället för eleganta hovmän finns två brottslingar vid hans sida; i stället för hyllningsrop hörs ord av hån och förakt; i stället för makt och härlighet upplever man endast vanmakt och elände. Jesus på korset tycks vara den raka motsatsen till en kung.

Men Kristus är inte en kung enligt världens måttstock, så som dagens diktatorer, presidenter och statsministrar. Han går inte ner till det enkla folket och skakar hand med dem för att visa sig ”folklig”, utan Guds eviga Ord blev verkligen en av oss och delade det mänskliga ödet. Han ville inte vara härskare över andra utan de andras tjänare. På korset förbannade han inte sina plågoandar utan han bad för dem. Han offrade inte människor för sin egen eller nationens makt utan han offrade sig själv för alla, för både goda och onda, för oss alla. Hans makt var kärlekens och barmhärtighetens makt.

Vi hör i evangeliet om folk som hånade den korsfäste. Det nämns rådsmedlemmar och soldater och säkert många bland dem som tittade på avrättningens grymma skådespel. En av rövorna smädade också Herren.

Men det fanns en som såg mer än folk i allmänhet. Det var den andre av förbrytarna. Legenden gav honom namnet Dismas. Han var medveten om sitt brott och ansåg att han straffades rättvist. Men han såg att Kristus var oskyldig och anade något av kärlekens makt hos honom: *Jesus, tänk på mig, när du kommer med ditt rike.*

Och i Jesu svar antyds något av den gudomliga makt som tillkommer Guds Son: *Sannerligen, redan i dag skall du vara med mig i paradiset.* Innan förbrytaren Dismas dör får han så ta emot Guds barmhärtighet och förlåtelse.

Därför är det riktigt att vi hör denna text om Jesu lidande och korsfästelse när vi firar Kristus Konungens dag. I världshistoriens mörkaste stund lyser barmhärtighetens ljus. I den totala vanmaktens stund lyser barmhärtighetens gudomliga makt. Döden var för Kristus genomgången till uppståndelsen. Den ångerfulle brottslingen Dismas följde honom. Det är den väg som ligger framför oss alla: genom lidande och kors till uppståndelsens härlighet.

Därmed antyds redan vem som en gång ska ha sista ordet i världshistorien: det är Kristus, Människosonen, som på den yttersta dagen kommer för att vara allas domare.

Då ska många som på jorden kallades för stora och viktiga personligheter vara obetydliga; medan de små – som det står i Bergspredikan – de fattiga i anden, de renhjärtade och de barmhärtiga blir de första. Domens dag blir både rättvisans och barmhärtighetens dag. Alla människor kommer att förstå sanningen och att få svar på livets frågor och problem.

Men avgörande är att vi då ska få möta Guds barmhärtighet.

Kristus, konungen på korset, har lovat paradiset för brottslingen. Också vi får klamra oss fast vid hans löfte och lita på hans gränslösa nåd.

Det stora korset i vår kyrka talar därför alltid om barmhärtighetens allmakt.

Klaus P. Dietz